

79. V. 9. Az egyetlen az egyetlenegy
élet mért csonkul ennyire meg?

Lássam magam csak a fajfenntartás
szolgájának? így lesz megnyugvás?

s ha fölcseperedett az utód
tegye aztán a neki-jót?

s nekem coki legyen bele-
avatkoznom többé ügyeibe?

De akkor a saját szemem-
mel mért néz rám oly melegen?

mért leplezem le egyre-másra
hogymeg idéz a mozdulása?

hogymeg asztrál-testként közvetlenül
ott lebegnek a bőre körül?

s ha őt megsebzik nekem is fáj
s ha engem akkor neki is fáj?

mért kellett össze-vissza kötődnünk
ha majd el kell szigetelődnünk? –

Közhelyek közhelyek kopott
okoskodás por-gondolatok

számomra most leleményes
rabvallatók terror-legények

akik az anatómiát
akik a pszichológiát

gyakorlatukból ismerik
s jól tudják hogy mikor melyik

kínzásmód látszik sikeresnek
tenni a homo sapienset

gyámoltalan ronccsa amely
már mindent helyesel...

79. VI. 10. Hát megtörtént... meg... pár órája... ma...
hogymeg is volt?... lássuk!... kezdené a toll...
de csak az Arany János-i szavak:
„Nagyon fáj! nem megy!”

A VÁROS OLDALÁBAN

Egy ilyen este mondjuk
(csipős-nyers nyári csöndes)
mikor levél csak itt-ott
mikor ritkán remeg csak
mikor beléfogózni
mikor nincs már mi tárgyba
nincs már mi gondolatba
egy ilyen este mondjuk
ült ültél ablakodnál
a város oldalában
néztél a vaksötétbe
s nem tudtál megfogózni
Janus bátyám öcsém te
öt század bércein túl
vadmessze-messze tőlem
egy ilyen este mondjuk
pár ezred bércein túl
mikor levél . . . stb
ül mert hát akkor is lesz
egy költő egy jövődő
ül vaksi ablakánál
a város oldalában
néz-néz a vaksötétbe

és nem tud megfogózni
de emlékezni tud még
s minket öt századévnyi
bérc két szél-távolából
Janus bátyám öcsém te
fázékony árvaságban
irigy nosztalgiával
talán majd összegondol

AZ UTOLSÓ ÍTÉLETKOR

Az utolsó ítéletkor valahogyan
megoldom hogy ne legyek más mint bárki más
az utolsó ítéletkor valahogyan
– ámbár ki tudja milyen testbe öltözünk –
megoldom hogy többé ne legyek kevesebb
szerzek egy jobb alsókart félkart valahol
s ha felharsannak az angyali trombiták
kipattanok síromból és fürgén megyek
ahova kell és összekulcsolom kezem
tüntetően a mellemen és hangosan
imádkozom hogy nézzenek rám s lássanak
s forduljanak is el mert semmi különös
nincs rajtam (végre nem lesz semmi különös)
forduljanak el sokat néztek azelőtt
persze nem épp ők de hát az már egyremegy
sokat néztek buta fölénnyel a maguk
képére és hasonlatosságára lett
világban félszegen-sután bukducsolót

NÉLKÜLEM IS

Nélkülem is így lett volna –

Hajt az eper, hajt a málna,
hajt a rózsza, reggelente
madárszó, és csönd delente,
nélkülem is majd kerül, ki
le szokott a fűbe dűlni,
nézni szokta, hogy az ágak
– fürge ollók – egyre vágnak,
tájat, eget nyirogatnak,
hadonásznak, tapogatnak.
Nem lesz semminek se híja,
sorsom a Sors ha leírja.
S ahová meg megyek innen,
az a mérleg ott se billen:
porszem száll a serpenyőbe,
hát hogy is moccanna tőle?

BÖLCSESSÉG-ÓHAJTÁS

Én tudom hogy mi lesz a fával
a fa nem hogy mi lesz magával

én tudom sorsát a madárnak
ő nem rövid múltát a nyárnak

s hogy a bogár meg hogy a lepke...
(Szemem alásuhan a kertre)

Én tudom... mégis de szeretném
bölcességük ha elvehetném!

NŐ, FOGY

Az árnyék-e nagyobb rajtam, a fény-e?
Napból jövök, s megyek, mint más, az éjbe.

S az árnyékos fél nő, míg fogy a másik,
és lassan-lassan teljesen levásik,

hogy mire majd az út végére érek,
nyoma se marad rajtam már a fénynek.

Most mint vagyok, ki tudja? Ha tükörbe
nézek, nem látszik rajtam semmi görbe,

csak ha magamba, szemem akkor ér be
folyton vigasztalanabb feketébe.

TANKÖNYVÍRÓ

Vizsgáztat, s oly könnyen „kirúg”:
a remény láza rázza,
talán talál egy lányt, fiút,
ki könyvét néki is megmagyarázza.

A VILÁG KÜSZÖBEI

Tüskés Tibornak

Itt-itt a világ küszöbe
s az univerzum küszöbe
sőt az univerzumoké
arra innen van emerre meg onnan
ez az öreg körtefa a küszöb
vagy ez a beton-kerítés
ez a madárijesztő
ez a kimustrált kutyaól
ez a fürtökkel telt ribiszke-ág
vagy az a másik fonnyadó
vagy unokám a legkisebbik
állandó reményes szerelmem
valamelyik reménytelen
a szakaszos vérpirosak mögé
húzódó egyben-fekete
a pázsit-szőrös dombi rét
a tüskés temető
fekvéstől horpadt heverőm
teleírt papírlapjaim
itt-itt a világ küszöbe
akármikor átléphetem
akármikor indulhatok
ismerni hát hódítani